

Гърсачи на талисмани

ПОДАРЪК
талисман снежинка!

Вълшебните Кристали

Ейми Трий

Илюстрации Гуен Милард

enthusiast

ЕЙМИ ТРИЙ ВЪЛШЕБНИТЕ КРИСТАЛИ

Превод: Златка Паскалева

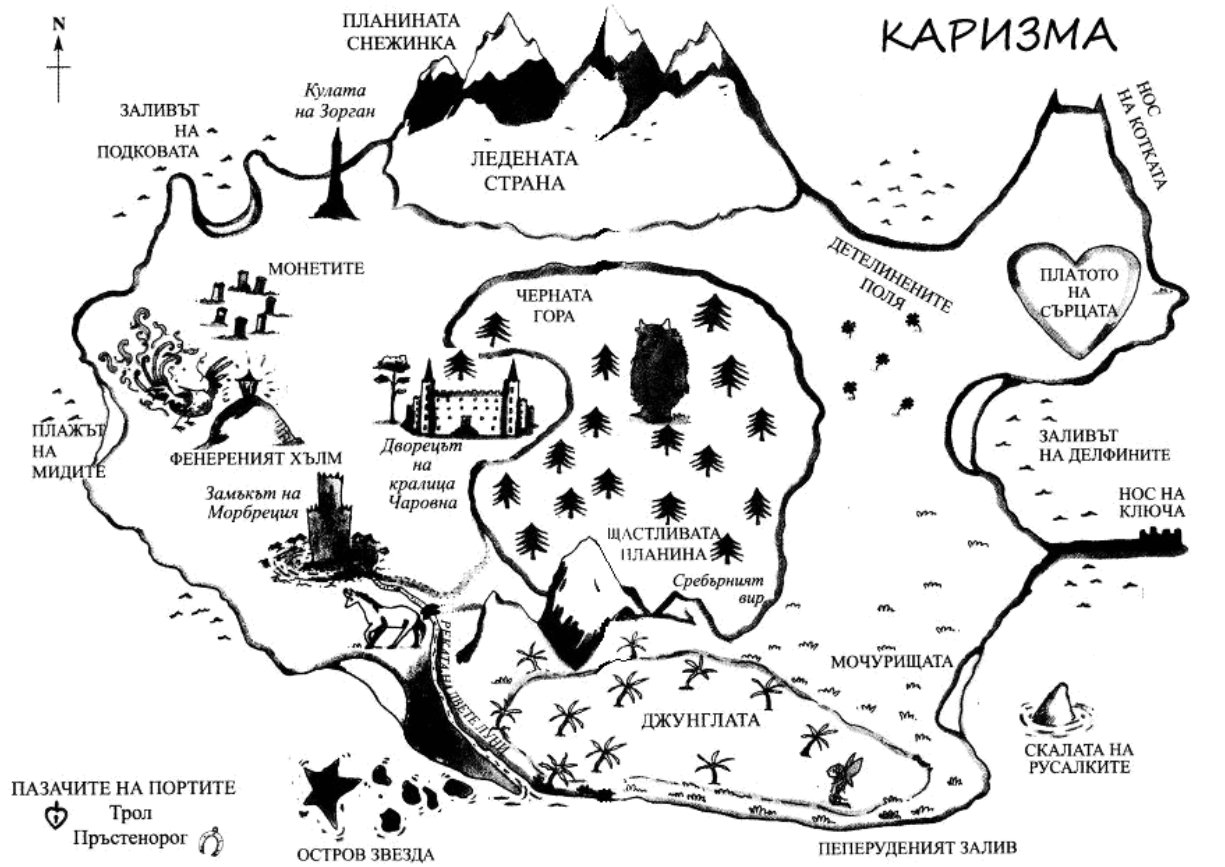
chitanka.info

Кралицата на Каризма е загубила гривната си и тринадесетте магически сребърни талисмана на нея. Но Сезам Браун ще ги открие! Вие също можете да станете търсачи на талисмани!!!

Сезам вече е открила шест талисмана и мисията ѝ е наполовина завършена. Но магьосникът Зорган я следва по петите в Ледената страна и изпраца срещу нея зверове и снежни бури, които правят задачата на момичето още по-трудна.

Победи студа с търсачите на талисмани и прибави снежинката към твоята вълшебна гривна!

На Имоджен и Нийл — с обич!

ПРОЛОГ

ТРИНАЙСЕТТЕ ТАЛИСМАНА НА КАРИЗМА

Чаровна стана кралица на Каризма и мъдрата и красива Сребърна фея ѝ даде ценен дар — гривна. На нея висяха тринайсет сребърни талисмана.

Така повеляваше законът на Каризма. Щом дойдеше нов владетел на власт, Сребърната фея изработваше специален подарък, който да му помогне да се грижи за наследения свят. И този път това беше гривна. Жената обясни на кралица Чаровна, че бижутото е магическо, защото може да управлява природните сили и да пази всичко в хармония. Кралицата трябваше да се грижи за гривната.

Докато кралица Чаровна — и единствено кралица Чаровна — притежаваше талисманите, всичко щеше да бъде наред.

И така беше, докато гривната не бе открадната от един паяк и не попадна в ръцете на магьосника Зорган.

И настъпи хаос!

ПЪРВА ГЛАВА

Сутринта Сезам Браун се събуди, отметна одеялото и скочи от леглото. Погледна навън през прозореца и големите ѝ кафяви очи се разтвориха широко от изненада. Валеше сняг! Едри бели снежинки се носеха из въздуха и кацаха върху дърветата, покривите и оградите. Трупаха се и покриваха всичко с великолепно искрящо наметало.

— Еха! — провикна се Сезам, грабна плюшеното си мече Алфи, затанцува с него из стаята и запя с пълно гърло:

— Сняг, сняг, сняг!

Татко ѝ се показа на вратата.

— Ти не си добре! — каза Ник и се засмя. — Слез да закусиш, Сез. Отиваме в парка. Искам да направя няколко снимки...

— Ооо! Мога ли да си взема шейната, татко? — попита Сезам. — А може ли да поканя и Мади да дойде с нас? Моля те.

— Добре — отвърна Ник. — Към десет часа ще минем край Мади да я вземем. Става ли? Но няма да оставаме дълго, защото до обяд трябва да съм пратил снимките в редакцията.

Ник Браун беше фотограф във вестник „Дейли Таймс“ и вечно гонеше някакви крайни срокове. Сезам вече беше свикнала с това. Татко ѝ слезе да си свари кафе и я остави да се приготвя. Сезам погледна новия си модерен часовник (подарък от баща ѝ за Коледа) и написа бърз есемес на Мади. Мади отговори почти веднага.

След закуска Сезам нахлузи поръбените си с кожа ботушки, закопча топлото яке — то беше подарък от баба ѝ — и се уви с шала си на розови и бледозелени ивици. Него пък ѝ го беше подарила учителката ѝ по езда Джоуди Лък. Сезам си помисли, че Джоуди сигурно е подбрала подаръка внимателно, защото шалът беше точно в неин стил! За миг тя се спря и се замисли за татко си и Джоуди, които бяха прекарвали доста време заедно около коледните празници. Изглеждаха много щастливи един до друг. Сезам се радваше за баща си и напоследък харесваше Джоуди все повече и повече...

Викът на Ник от долния етаж я стресна:

— Побързай, Сез! Ще те чакам в колата.

— Идвам след минутка! — обади се момичето.

Набързо изрови от чекмеджето чифт лилави ръкавички, после едни лилави наушници, сложи си ги и се погледна в огледалото. „О, не — каза си наум. — Забравих си огърлицата.“

Сезам много обичаше огърлицата си: сребърна верижка с медальон, в който бяха поставени снимки на родителите ѝ. Огърлицата лежеше на обичайното си място — на нощното шкафче, точно до специалната кутия за бижута. В кутията Сезам беше скрила (за сигурно) гривната и шестте сребърни талисмана на кралица Чаровна.

Доста се тревожеше за останалите седем талисмана, които все още бяха изгубени някъде.

— Надявам се скоро да се върна в Каризма — каза тя на глас и си сложи огърлицата. — *Трябва* да открия всички талисмани!

Закопчалката на шията ѝ се затвори с успокояващо *щрак*, но Сезам още веднъж провери дали я е закопчала добре. „Не искам да си изгубя огърлицата в снега“, помисли момичето и се втурна по стълбите да вземе шейната.

Навън беше необичайно тихо. Сезам закрачи към колата и скърцането на снега под ботушките повдигна настроението ѝ. *Скръц, скръц, скръц!* Усмихна се на Чипс и Пинс, които внимателно пристъпваха по покритата със сняг морава и оставяха след себе си следи от малки лапички. Няколко снежинки кацнаха на миглите на Сезам, а тя ги избърса със смях.

— Татко — започна момичето, качи се на задната седалка и закопча колана. — Знаеш ли, че формата на всяка снежинка е различна? Правихме един проект в училище и госпожа Уилкс ни каза, че не съществуват две еднакви снежинки.

— Откъде знае това госпожа Уилкс? — попита Ник и запали колата. — Не ми казвай, че е проверила всички снежинки по света!

Сезам завъртя очи:

— Ох, татко! Просто е така.

* * *

Мади Уеб живееше на другия край на града. На Сезам често ѝ се искаше най-добрата ѝ приятелка да живее по-наблизо, защото те двете правеха абсолютно всичко заедно. Ник спря колата пред дома на Мади минута преди десет часа. Приятелката на Сезам вече ги чакаше на прага. Тя целуна майка си за довиждане и закрачи през снега.

— Изглеждаш страхотно! — каза Сезам и загледа с възхищение светлосиньото яке на приятелката си, чиято качулка беше поръбена с кожичка.

— Благодаря — отвърна Мади и се завъртя като фотомодел. — Подарък ми е от мама. О, шалът ти е прекрасен...

— Хайде, хайде — обади се Ник, — че снегът ще се разтопи. Като започнете вие двете да си говорите за дрешки, край няма.

* * *

— Ехааа — викаха Сезам и Мади, докато се спускаха за пореден път със свистене по стръмния склон. Изпързалияха се точно до краката на Ник и спряха с едно звучно бум.

— Време е да си ходим — каза той и погледна часовника си. — Езерото е напълно замръзнало. Направих няколко страхотни снимки на кънкьорите. Трябва да ги изпратя на художествения редактор...

— Само още веднъж, татко! — замоли се Сезам.

— Сез...

— *Моля те!*

— Добре — отвърна Ник, без да внимава особено, защото разглеждаше току-що направените снимки и настройваше дигиталния си фотоапарат. — Само още веднъж. Ще ви снимам, докато се спускате.

Сезам го прегърна и тръгна нагоре по склона след Мади. Двете нагласиха така шейната, че да се спуснат, без да спират, право надолу. Сезам седна отпред, а Мади — отзад.

— Готова ли си? — попита Сезам.

Мади обви ръце около кръста ѝ.

— Хайде!

Шейната се плъзна по хлъзгавата повърхност по-бързо от всякога. Момичетата изпискаха, вятърът свиреше в ушите им, снегът в лицата щипеше бузите им. Носеха се все по-бързо и по-бързо, докато накрая — *пуф!* Тупнаха в една пряспа, която незнайно как се бе появила от нищото. Тя се пръсна на милион кристалчета, които заблестяха като диаманти на слънцето. За изненада на момичетата снегът в пряспата не беше нито студен, нито мокър. Чувстваха се така, сякаш падат във валмо памук. Сезам усети как огърлицата я гъделичка, а в следващия миг двете с Мади се завъртяха и пропаднаха във водовъртеж от снежинки. Сезам ахна. Беше напълно сигурна, че пътуват към Каризма.

— Мад! — чу тя собствения си глас, докато пропадаше презглава в снега.

— Сезаааа! — извика някъде отдалеч тънкото гласче на Мад.
Ново приключение очакваше търсачките на талисмани!

ВТОРА ГЛАВА

Никс не беше успяла да открадне огърлицата на Сезам. Беше се опитала да изпълни мисията си, но Сезам и трите ѝ приятелки бяха избягали с един вълшебен балон. Когато Никс се върна при Зорган с празни ръце, магьосникът се вбеси...

— Безполезен магворт! Програмирам те да изпълняваш заповедите ми, а не да ги проваляш!

— Простете ми, господарю. Направих всичко възможно.

— Е, явно не си направила достатъчно, мързелив дуфър^[1] такъв! Ще бъдеш наказана. Върви в библиотеката и избърши праха от всички книги. Те са точно пет хиляди шестстотин деветдесет и девет на брой. Ха! Ще си научиш урока. Захващай се и никакво спиране, докато не приключиш...

* * *

Оттогава Никс бършеше ли, бършеше.

Зорган стоеше в Звездната стая на върха на своята кула и мислеше за гривната на кралица Чаровна. Главата му бе пълна с идеи за това, какво би могъл да стори, ако контролираше силата на вълшебните талисмани. Морбреция трябваше да стане кралица и да носи гривната, защото Сребърната фея бе направила така, че самият Зорган да не може дори да докосне бижутото!

Магьосникът замислено потърка възпалената рана на китката си, където гривната го беше изгорила първия път, когато бе опитал да си я сложи.

— Аз ще направя на гривната магия, нека само Морбреция си я сложи. И тогава аз ще владя силата ѝ!

Зорган поклати глава и погали питомната си бандрала Ванда.

— Стига мечти! — промърмори магьосникът. — Време е да реша какъв ще бъде следващият ми ход. Всичко зависи от това, дали ще успея да открадна специалната огърлица на Сезам Браун. Трябва да я взема, за да мога да направя заклинание на момичето! Тогава Сребърната фея ще загуби контакт със своята търсачка и Сезам ще започне да носи талисманите *на мен!* Хм. Ще ми се да знаех къде е скрила онези шест от тях, които вече е намерила. Не се съмнявам, че ще се върне скоро тук да търси останалите. А когато се върне, аз ще я чакам!

[1] Пълен идиот. Безмозъчно същество. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Леденият дворец беше великолепен. Момичетата пропаднаха през сребристата снежна мъгла и се озоваха по средата на огромна зала с прозрачни, искрящи под и стени, направени от синкав лед. Над залата се издигаше купол, а на пода в леда бяха издълбани тринайсет цифри и някакви думи.

— Леле! — възкликна Сезам. — Къде сме?

— В някакво много студено място — отвърна Мади. — О, кой ли е това?

Сезам се обърна и видя една млада жена, която не вървеше, а сякаш се плъзгаше към тях. Носеше рокля, изтъкана от нежни нишки скреж, които блестяха като украсата на коледна елха. Жената беше красива, но Сезам реши, че сигурно е много тъжна, защото по прелестните ѝ бузи се търкаляха сълзи.

— Мисля, че тя плаче! — прошепна Сезам на Мади. За огромно нейно смущение обаче думите ѝ отекнаха от ехото на ледените стени в залата.

ТЯ ПЛАЧЕ! ПЛАЧЕ! ПЛАЧЕ!

— Не плача — каза младата жена. — Топя се!

— Извинете — обади се Сезам. — Не исках да бъда груба.

— Божичко — каза Мади. — Ужасно.

Момичетата се представиха, а младата жена веднага разбра, че са търсачки на талисмани.

— Праведен ден. Добре дошли в Ледената страна! — приветства ги тя. — Аз съм пазач на портата номер седем. Наричат ме Ледената дама. Но както съм започнала да се топя...

— Но *защо* се топиш? — попита Сезам.

— Всичко се обърка от деня, в който откраднаха гривната на кралица Чаровна — отговори Ледената дама и избърса капка вода от брадичката си. — След като тринайсетте вълшебни талисмана бяха изгубени, климатът се промени и тук за мен вече е твърде топло.

— Странно — обади се Мади, като наблюдаваше как дъхът ѝ образува облачета в залата. — Аз направо замръзвам.

— Сигурна съм, че е така — отговори Ледената дама. — Но за нас и най-малкото повишение на температурата има голямо значение. Затоплянето се случва много бавно, но все пак се случва. Вземете например моя приятел Карвиг, снежната мечка. Как само страда, горкичкият, защото ледът се топи, и средата, в която той живее, се руши. Трябва да се отдалечава все повече и повече от пещерата си, за да търси храна. Карвиг *мрази* топлото време!

— Мисля, че нещо подобно се случва и в нашия свят — каза Сезам. — Четох за полярните мечки в едно списание за дивата природа. Те са застрашени от изчезване!

— Много съжалявам да го чуя — отвърна Ледената дама и по бузата ѝ се търколи още една капка. — В Каризма тринайсетте вълшебни талисмана държаха природните сили под контрол. Когато бяха събрани *заедно*, те поддържаха равновесието в природата. Откакто се изгубиха, настъпи хаос...

Тя изведнъж се стресна и поклати глава:

— Божичко, колко съм глупава! Защо ви разказвам всичко това? Та вие сте търсачки на талисмани! Сигурно знаете всичко за тях.

— Знаем, че талисманите са много специални — каза Сезам. — Но не знаем *защо* е толкова важно да са събрани заедно.

— Вече намерихме шест талисмана! — похвали се Мади.

— Прибрала съм ги на сигурно място в кутията ми за бижута у дома — обясни Сезам. — Но седем талисмана все още липсват. *Трябва* да ги намерим!

— Кои точно? — попита Ледената дама.

Мади изброи четири:

— Монетата, звездата, делфинът и детелината...

— Луната, ключът и... снежинката! — довърши Сезам, като се поколеба за секунда, преди да назове последния липсващ талисман. Осени я една интересна идея. — Ние сме в Ледената страна, нали? Възможно е да намерим талисмана-снежинка точно тук!

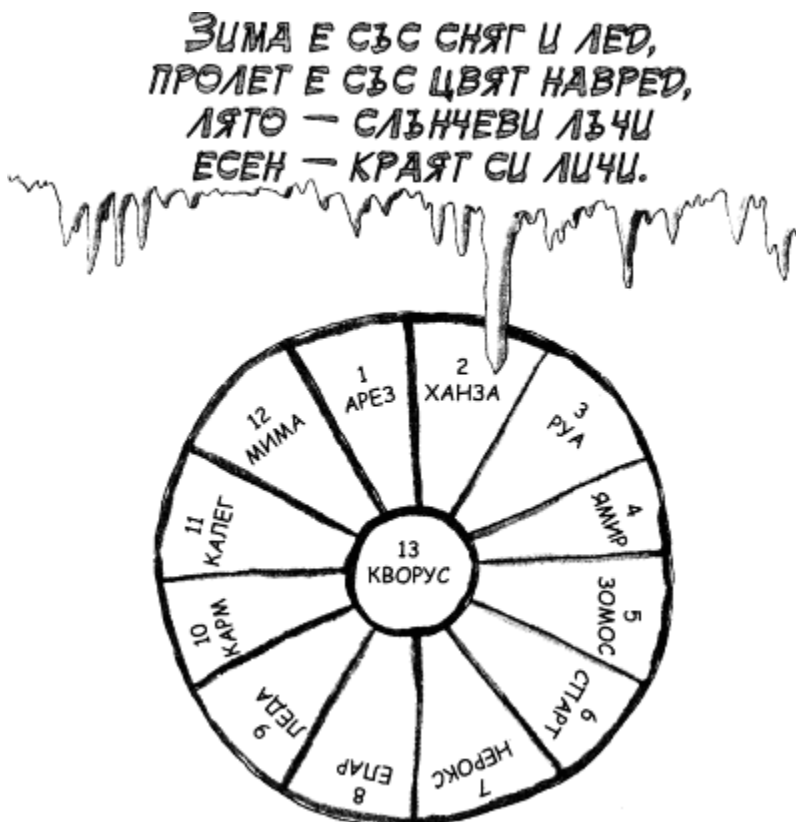
— Сигурно си права — усмихна се Ледената дама. — Дръжте си очите и ушите отворени, за да не пропуснете някоя следа.

— Така и ще направим — обеща Сезам, развълнувана от мисълта, че може да намери още един талисман. — Сезам Браун ще разгадае мистерията! Нямам търпение да започна да търся. Кога трябва да се върнем при портата?

— Преди Срещата на двете луни — отговори пазителката. — Сега сме меде^[1] Нерокс, седмият меде от нашия календар. По това време на годината двете луни на Каризма се срещат и се случва пълно лунно затъмнение. Е, днес е денят на затъмнението!

Докато пазителката говореше, Мади забеляза думата „Нерокс“, издълбана в основата на ледения купол. Това беше една от думите, които бяха видели изписани в леда още при пристигането си.

Тя реши, че останалите думи също са имена на месеци, защото на стената бе издълбано едно стихотворение:

Сезам забеляза, че под краката на Ледената дама се е образувала локва вода. Тя се топеше толкова бързо! На Сезам много ѝ се прииска да помогне на пазителката на портата, но как? „Дори и да намерим

всички липсващи талисмани наведнъж — помисли тя, — сигурно вече ще бъде твърде късно да спасим Ледената дама.“ Ситуацията ѝ се видя безнадеждна.

— Как можем да ти помогнем? — попита момичето.

Ледената дама въздъхна. Имаше само един начин да ѝ помогнат, но той щеше да постави търсачките на талисмани в страшна опасност.

— С каквото и да е? — попита и Мади, забелязала тревожното лице на Сезам.

— Ами — започна Ледената дама, — има три кристала, които са толкова студени, че ако са у мен, ще ме охладят и аз ще спра да се топя. Боя се, че дори и тяхната магическа сила не е достатъчна да спаси цялата Ледена страна. Само безценните талисмани могат да сторят това. Но на мен кристалите могат да помогнат.

— Къде са тези кристали? — попита Сезам.

— В една пещера, дълбоко в планината — отвърна Ледената дама. — Но са скрити сред други кристали, а ако докоснете грешните, ще се превърнете в ледени стълбове!

[1] Месец. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сребърната фея крачеше напред-назад из магическата си работилница и мислеше. Мислеше бързо! Мина покрай тринайсетте вълшебни свещи. Седем от тях, наречени на седемте липсващи талисмана, горяха ярко и мислите на Феята се върнаха към търсачката. Магическите сили незнайно как ѝ подсказваха, че Сезам е някъде наблизо. И не е сама. Тя и приятелката ѝ бяха попаднали на някакво много студено място.

— А! — каза си Феята и отхвърли назад дългата си сребърна коса. — Мисля, че Сезам е в нашата прекрасна Ледена страна.

Мислите засвяткаха шеметно из съзнанието ѝ като светулки и Феята ги насочи към липсващия талисман-снежинка. Много време беше изминало, откакто бе изработила идеалната сребърна снежинка тук, в работилницата, заедно с другите дванайсет талисмана. А сега чувстваше, че снежинката е потънала нейде в снега и леда...

Изведнъж в съзнанието ѝ като кошмарен сън нахълта образът на Зорган.

„Каж ми къде Сезам е отнесла намерените талисмани. Знам, че са някъде в Чуждия свят. Дали твоята безценна търсачка не възнамерява да ги задържи за себе си? Какво ще правиш тогава, а? Каж ми онова, което искам да узная, Сребърна фейо. Можем да си помогнем взаимно.“

„Не! Никога! Знам, че си замислил нещо лошо, Зорган. Пъклените ти планове изпълват съзнанието ми като кошмари. Балам магьосник! Само да си посмял да закачиш Сезам! Само да си посмял да я омагьосаш...“

„Проклетата да си, Фейо! Ще съжаляваш, задето се довери на Сезам Браун. Помни ми думата!“

Ужасяващият лик на Зорган изчезна и Сребърната фея въздъхна облекчено.

— И двамата можем да бъркаме в чуждото съзнание, Зорган — произнесе тя. — И този път аз се справих по-добре от теб!

Но тя знаеше, че Зорган няма да се откаже толкова лесно.

ПЕТА ГЛАВА

— Фантастично! — провикна се Сезам.

— Жестоко! — извика и Мади.

Търсачките на талисмани седяха една до друга в шейна, която се носеше със страхотна скорост през искрящо снежно поле. Шейната принадлежеше на Ледената дама и я теглеше едно прелестно петнистосиво пони на име Скрежка. Тя напомняше на Сезам за любимото ѝ пони Сребърен, което живееше в конюшните на Джоуди Лък.

— Скрежка ще ви закара чак до пролома — беше казала Ледената дама. — Оттам трябва да продължите пеша към планината Снежинка.

Пазачката им беше дала и малко стъкло ковчеже, което Мади в момента здраво стискаше.

— В него ще сложите кристалите — бе обяснила Ледената дама.

Известно време момичетата просто си седяха в шейната и се наслаждаваха на стремителното пътуване през чудната зима на Ледената страна. Настроението им се повдигна, докато прелитаха край преспи сняг, а над главите им в небето трепкаха и блестяха чудни светлини. Толкова беше красиво, че дъхът им спираше.

— Леле! — възкликна Сезам.

Подобно на завеси от светлина от небето се спускаха нагънати бляскави трепкащи лъчи, обагрени в оранжево, розово и зелено.

— Небесно явление — обясни Мади. — Гледах едно предаване за Северното сияние. Това е нещо подобно.

Скоро обаче пътуването свърши. Скрежка спря пред тесен мост от лед, над един пролом, и момичетата слязоха от шейната. Погалиха понито, благодариха му за помощта, а то се обърна и припна към дома.

Сезам пристъпи към пролома и надникна над ръба. Ахна от ужас.

— *Страшно е дълбоко! Не виждам дъното.*

— Ооо — простена Мади. — Завива ми се свят. *Налага* ли се да преминаваме от другата страна?

От отвъдната страна на пролома започваше планината Снежинка, а на отсамната се простираха само снежни поля, чак до хоризонта. Между тях лежеше проломът, а наблизо не се виждаше друго подходящо място, през което да могат да преминат отвъд.

— Няма друг начин — отвърна Сезам. — Трябва да стигнем до планината. Там е пещерата. Върви след мен. Всичко ще бъде наред.

Всъщност беше ужасно. Леденият мост бе хлъзгав. Замръзналата му повърхност бе покрита с тънък, подобен на посипана захар слой сняг, и нямаше нищо, което да попречи на момичетата да се плъзнат и да паднат в зейналата пропаст отдолу. Сезам бавно местеше единия си крак пред другия, като опитваше здравината на леда при всяка крачка. *Скръц, скръц, скръц!* „Ами ако се пропука — помисли тя. — Не! Недей

да мислиш!“ Мади вървеше плътно зад нея. От време на време Сезам я чуваше как хлипа. Горката, колко ли беше уплашена!

— Почти стигнахме — обади се Сезам. — Не гледай надолу. Страхотно се справяш. Само още няколко крачки...

— Аааа!

Двете момичета изпищяха от ужас. Сезам се подхлъзна и падна по гръб, а единият ѝ крак увисна над пропастта. „Едно погрешно движение и край с мен!“, помисли си тя.

— Н-н-не м-м-мърдай — заекна Мади. — Ид-д-двам.

Тя застана на четири крака и пропълзя до Сезам, внезапно забравила страха си от височини. Трябваше да спаси Сезам, това беше най-важното!

— Подай ръка — каза Мади. — Ще те издърпам по-надалеч от ръба.

— Страхувам се, че ще падна — проплака Сезам. — Плъзгам се...

— Подай ръка! — повтори Мади. — Хайде!

Точно навреме Сезам протегна ръка и Мади стисна китката ѝ. После напрегна всички сили и издърпа приятелката си на безопасно място.

— Уф! — въздъхна Сезам. — Разминахме се на косъм. Благодаря ти, Мади. Ти беше страхотна!

* * *

Все още малко разтреперани след трудното преминаване над пролома, момичетата бързаха към планината Снежинка. Скоро стигнаха до подножието ѝ и се озоваха в борова гора. Клоните на дърветата бяха покрити с дебел сняг. Не подухваше никакъв вятър. На няколко пъти им се стори, че земята под краката им трепери, сякаш отдолу се движи нещо тежко и грамадно.

— Страшничко си е! — обади се Мади. Тя още не можеше да се успокои от преживяното над пролома.

Само миг по-късно острият поглед на Сезам забеляза в снега пред тях отпечатък от лапа, след това още един и още един. Бяха огромни, с размера на чинии за хранене! Тя бутна Мади и двете заедно проследиха следите от лапи, лъкатушещи между дърветата.

— Да тръгнем по следата — предложи Сезам. — Не се знае, може да ни изведе при пещерата или при талисмана...

— Или при някой страховит звяр с огромни зъби! — каза Мади.

— Така си е — съгласи се Сезам. — Но трябва да рискуваме. Имам чувството, че ще извадим късмет. Помниш ли, че Ледената дама

ни каза да си държим очите и ушите отворени, за да не пропуснем някоя следа? Е, точно това аз бих нарекла следа!

Мади знаеше, че няма смисъл да спори. Когато Сезам си наумеше нещо, нищо не можеше да я накара да се откаже.

ШЕСТА ГЛАВА

Над пещерата висеше грамадна снежна пряспа, а пред отвора ѝ се спускаха ледени висулки, подобно на дълги остри зъби. Търсачките на талисмани последваха следите от лапи, които ги отведоха право до входа на пещерата. Там видяха нова, прясна следа — този път лапите водеха навън. Сезам беше сигурна, че животното, което ги е оставило, току-що си е тръгнало.

— Сез, *моля те*, внимавай! — каза Мади, когато приятелката ѝ изчезна в пещерата.

— Празна е — обади се Сезам. — О, Мади! Влез да видиш!

Мади се наведе, за да не се удари в някоя остра висулка, и влезе. Сезам стоеше пред няколко фантастични ледени образувания, които се издигаха от скалния под като някакви странни статуи.

— Супер! — възкликна тя.

Под якето Сезам усети как огърлицата ѝ се затопля, затопля се силно и я гъделичка! Стомахът ѝ се сви. Дали това не беше още някоя следа?

Може би талисманът-снежинка беше някъде наблизно! Не, сигурно е нещо друго. Глас. В главата си Сезам чу зловец глас, който ѝ прозвуча някак познато.

ЛЕДЕНИ СТЬЛБОВЕ! ЛЕДЕНИ СТЬЛБОВЕ!

— Какво има, Сез? — попита Мади и прекъсна мислите ѝ. — Физиономията ти пак стана една особена.

— Странно — каза Сезам и поклати глава. — Стори ми се, че попаднах на следа. Почти бях убедена, че ще намерим талисмана-снежинка някъде тук, но може би...

Гласът ѝ заглъхна, а Мади замълча объркана.

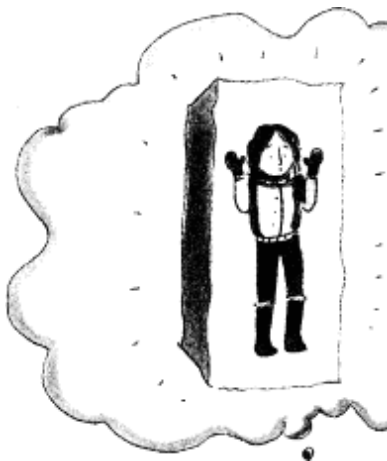
— За какво *говориш*? — попита тя.

— Извинявай — каза Сезам. — Чух някой да казва „Ледени стълбове“ и си помислих...

— Пазачката на портата каза, че ще се превърнем точно в *ледени стълбове*, ако докоснем погрешните кристали! — припомни ѝ Мади.

— Ама разбира се! — възкликна Сезам. — Това сигурно е било предупреждение.

Момичетата се опитаха да си представят какво би било да замръзнеш завинаги в блок от плътен лед и самата мисъл ги накара да потреперят. Такава съдба ли ги очакваше?

— Хайде — обади се Сезам и набързо прогони ужасните мисли. — Няма смисъл да висим тук. Трябва да потърсим талисмана и кристалите!

— *Както* и да успеем да се върнем при портата преди срещата на двете луни — добави Мади. — Как ще познаем кога ще стане тази среща?

Сезам инстинктивно хвърли поглед към часовника си и никак не се изненада, когато видя, че той за пореден път се е променил. Електронните цифри се бяха сменили с изображенията на две малки луни, които се носеха през звездното небе. Малко по малко те се приближаваха една към друга, точно както беше казала Ледената дама.

— Мисля, че са изминали половината път до затъмнението — отвърна Сезам.

— Добре — отговори Мади. — Да тръгваме тогава!

* * *

Момичетата бързаха из лабиринт от каменни коридори, който ги отвеждаше все по-дълбоко и по-дълбоко под планината. Най-после стигнаха до няколко каменни стъпала. Слязоха по тях и се озоваха в огромна каменна зала, в чийто център имаше замръзнало езеро. Приличаше на катедрала от искрящ синкав лед, а красотата ѝ беше поразителна.

— Невероятно! — каза Сезам.

— Великолепно! — допълни Мади.

Изпълнени с благоговение, двете гледаха нагоре. От тавана се спускаха огромен брой сталактити, а от върха на всеки от тях висеше по един кристал.

— О! — въздъхна Мади. — Прилича на великолепен полилей.

Сезам кимна. Харесваше ѝ начинът, по който кристалите трепкаха и при всяко движение хвърляха наоколо отражения в цветовете на дъгата.

— Хайде да погледнем по-отблизо — предложи тя. — Може би тук ще намерим вълшебните кристали за Ледената дама.

Плъзнаха се внимателно по езерото и застанаха точно в средата под ледения полилей. С удивление установиха, че могат да достигнат с ръка всеки един от висящите кристали, но не посмяха да ги докоснат. Не беше нужно отново да си припомнят ужасната съдба, която щеше да ги сполети, ако пипнеха някой от грешните!

— Как да познаем кои са кристалите, които ни трябва? — попита Мади. — Ледената дама не ни каза това. На мен всичките ми изглеждат еднакви.

Но Сезам разглеждаше кристалите по-внимателно.

— Не, не са еднакви — каза тя. — Ето този е с форма на звезда, този пък е кръгъл, онзи е триъгълен, а онзи — като диамант...

— Права си! — ахна Мади. — Различни са! Но как това ще ни помогне да намерим точните кристали за Ледената дама?

— Хм — замисли се Сезам. — Нека да помисля. Кристалите, които ни трябва, са специални, нали?

Мади кимна, а Сезам продължи да мисли на глас.

— Смятам, че вълшебните кристали ще се различават от всички останали. Те трябва да са с някаква *специална*, само тяхна си форма!

— Браво! — обади се Мади. — Значи, ако си права, сега търсим три кристала с *еднаква* форма, която обаче се различава от формата на всички останали, така ли?

— Правилно! — каза Сезам.

Двете започнаха да търсят трескаво сред искрящите кристали, докато накрая Сезам изписка развълнувано.

— Ето един различен от всички останали, Мади! — каза тя. — Виж, има шест страни и блести по-силно от всички други. *Сигурно* е от вълшебните!

— Ооо — отвърна Мади. — Сигурно си права.

— Има само един начин да разберем... — започна Сезам.

— Чакай! — паникьоса се Мади. Предупреждението на пазачката на портата кънтеше в ушите ѝ и тя се боеше, че Сезам ще се превърне в леден стълб.

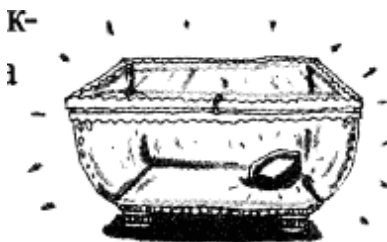
Никога не се бе чувствала толкова безпомощна. Не можеше да реши нищо и затова само направи към Сезам техния запазен таен знак — знакът на търсачките на талисмани. За късмет.

— Благодаря — отвърна Сезам и също направи с ръце знака. И тя беше много изплашена, но не искаше да тревожи повече Мади и си придаде самоуверен вид. — Да опитаме!

Тя посегна нагоре да докосне кристала и...

— Даааа! — извика Сезам. Вълшебният кристал лежеше в ръката ѝ! Искреше със синя светлина, но беше *толкова* студен, че не можеше да го държи в дланта си.

— Ето — каза Мади, отвори бързо стъкленото ковчеже и Сезам пусна кристала вътре. — Справи се страхотно!

Сега момичетата вече знаеха как изглеждат вълшебните кристали и не им отне много време да намерят другите два. Мади откри втория, а Сезам — третия. Но когато ги сложиха в ковчежето...

ПУК! ПУК! ПУК!

Замръзналото езеро се пропука под краката им.

Можете ли да разчетете кода
и да подредите символите така,
че да образуват дума? Всеки символ
представява отделна буква.
Ако решите задачата правилно, ще
помогнете на търсачките да намерят
талисмана снежинка!

Жокер: отговорът е нещо, което прилича
на леден стълб!

А - свещ	П - слънце
Б - подкова	Р - луна
В - звезда	С - котка
Г - сърце	Т - делфин
Д - тиква	У - грибъл
Е - ключ	Ф - вещица
Ж - монета	Х - дърво
З - еднорог	Ц - снежинка
И - фея	Ч - дракон
Й - русалка	Ш - фенер
К - корона	Щ - цвете
Л - мида	Ю - гърне
М - детелина	Я - книга със
Н - пеперуда	заклинания
О - врата	

СЕДМА ГЛАВА

За да не паднат във водата, момичетата започнаха да се прехвърлят от един леден къс на друг. Върху всеки леден блок, на който стъпеше кракът им, се появяваха символи.

— Мисля, че това е някакъв код — каза Мади и скочи на съседния къс лед.

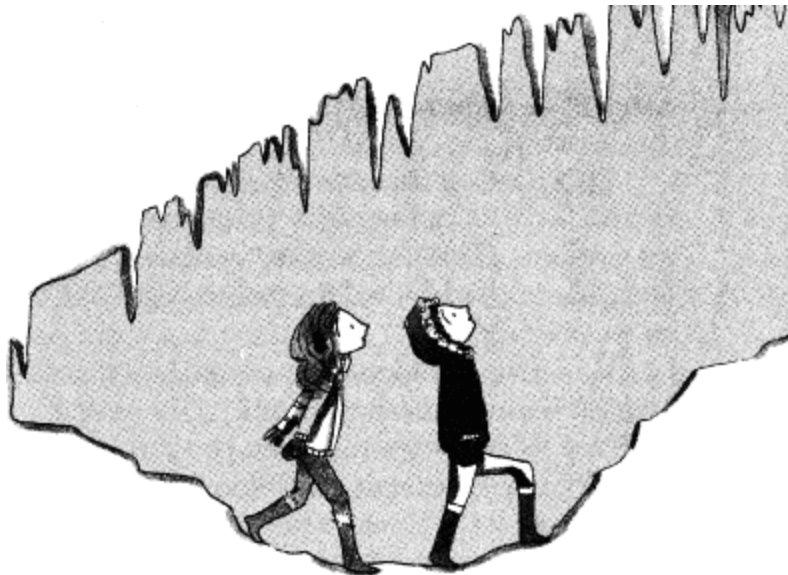
— Точно така — отвърна Сезам и също скочи. — Приличат на знаците, изрисувани върху кутията ми за бижута!

— Преброих десет символа — добави Мади и се прехвърли от последния леден блок на твърда земя. — Но те бързо се топят! Бързо, Сез. Казвай ми какво представлява всеки символ, а аз ще ги наричам.

Мади се огледа, грабна един остър камък и надраска с него всички символи, които Сезам ѝ описа. После заедно разгадаха кода.

— *Сталагмит* — каза високо Сезам. — Сигурна съм, че това е следа, която ще ни подсказже къде да намерим талисмана.

— Правилно... — колебливо отговори Мади. Ами, всъщност, какво означава това... Сталаг...

— Сталагмитите се образуват в пещерите — отвърна Сезам неуверено, — но никога не мога да запомня дали висят от тавана или израстват от пода!

Върнаха се по стъпките си обратно през скалните коридори, като се оглеждаха на всички страни за талисмана. Сезам беше убедена, че ще намерят именно снежинката, но за нейно огромно разочарование стигнаха входа на пещерата, без да открият нищо. Момичетата спряха, за да си поемат дъх, а Сезам хвърли поглед към часовника. Двете луни бяха съвсем близо една до друга!

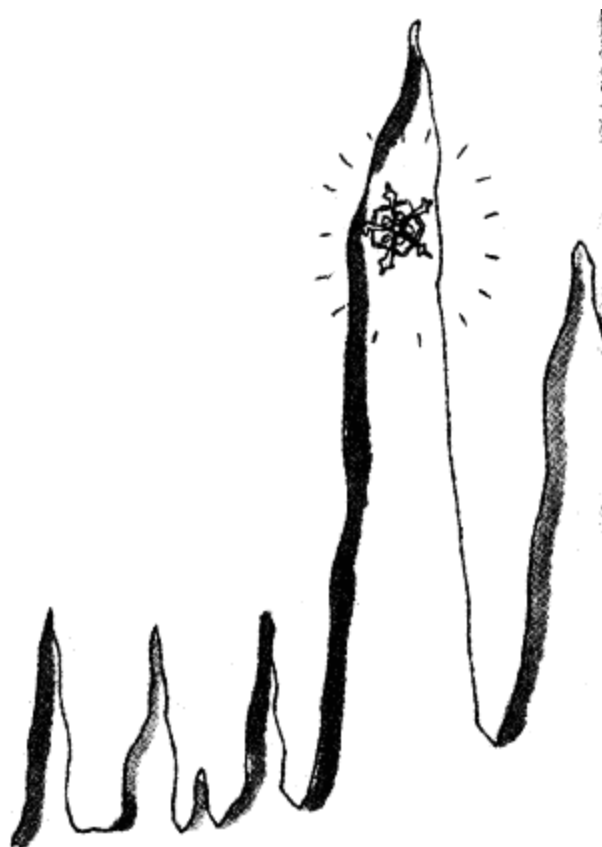
— Времето ни изтича — каза тя на Мади. — Ако не намерим скоро талисмана, ще трябва да...

В този миг Сезам млъкна, по кожата ѝ пролазиха ледени тръпки и огърлицата силно я загъделичка.

— О, Мади! — възкликна тя и се плесна по челото. — Толкова съм глупава! Онзи глас в главата ми казваше „Ледени стълбове“ и това не е било предупреждение, а следа! Сталагмитите приличат точно на...

— На ледени стълбове! — довърши Мади, която веднага беше схванала връзката.

Двете се обърнаха и отново се заеха да разглеждат странните ледени образувания на входа на пещерата. Тогава Сезам видя онова, което беше пропуснала на влизане: прелестният малък талисман-снежинка беше замръзнал дълбоко в сърцевината на най-големия леден сталагмит, точно пред очите ѝ!

Сезам усети как я изпълва някаква смесица от радост и раздразнение.

— Как ще го извадим оттам? — попита тя. — Ледът е толкова дебел!

Мади ритна сталагмита.

— Ох!

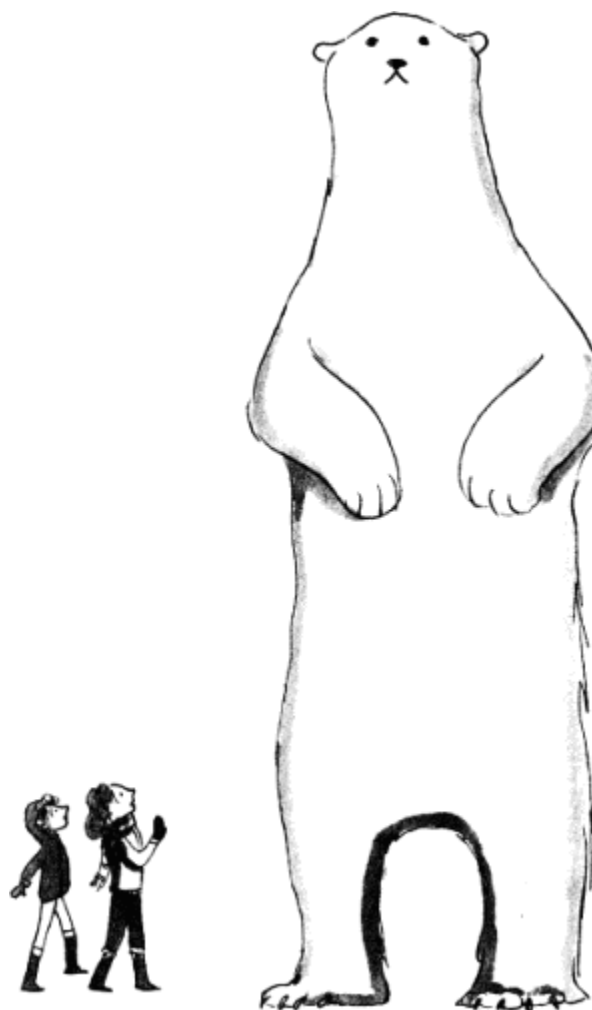
— Шшшът! — прекъсна я Сезам. — Какво беше това?

— Кракът ми... — започна Мади и също замълча.

Двете усетиха как подът на пещерата започна да вибрира и нещо огромно и масивно влезе вътре. Сезам се въздържа да не изпици и стисна здраво Мади за ръката.

Пред тях, изправена на задните си лапи и надвесена над главите им, стоеше гигантска мечка.

От муцуната ѝ излизаше горещ дъх и полуотворените ѝ челюсти разкриваха редове от остри бели зъби. Търсачките на талисмани се бяха изправили очи в очи с Карвиг, снежната мечка!

— Какво правите в *моята* пещера? — изръмжа той.

— И-и-извинете — каза Сезам, като заекваше, — дойдохме само да потърсим талисмана-снежинка.

— И да помогнем на Ледената дама — добави Мади с тъничко, изплашено гласче.

При споменаването на пазачката на портата поведението на мечока се промени напълно.

— О-о-о! Ледената дама! — тъжно каза той, а топлият му дъх изпълни пещерата. — Тя е добра моя приятелка. Но е в голяма беда. Скоро напълно ще изчезне...

— Ти трябва да си Карвиг! — възкликна Сезам, като внезапно си спомни, че Ледената дама бе споменала името му. Момичетата също се представиха и Мади показа на мечока стъкленото ковчеже с кристалите.

— Тези кристали ще помогнат на Ледената дама да спре да се топи — обясни тя. — Трябва обаче да побързаме, защото иначе...

— Аз ще ви отнеса до портата! Веднага! — каза Карвиг.

Но Сезам вдигна ръка.

— Не тръгвам оттук без талисмана-снежинка! — каза тя твърдо и показва на Карвиг пленената в леда фигурка. Снежната мечка погледна искрящия сребърен талисман, потънал в ледения си затвор, и поклати невярващо глава.

— Талисман на кралицата в собствената ми пещера? Точно под носа ми! — зачуди се той. — Мисля, че мога да ви помогна да го стигнете.

Мечокът си пое дълбоко дъх и издиша гореща пара върху ледения сталагмит. После още веднъж и още веднъж. Постепенно леденият стълб започна да се топи, да се топи, докато най-последно талисманът се освободи, Сезам протегна ръка и го взе.

— Най-последно! — каза тя, загледана в идеалната сребърна снежинка, която лежеше в дланта ѝ.

Няколко секунди и тримата се любуваха на изящния талисман и гледаха как той проблясва със собствена вълшебна светлина. После Сезам го прибра в джоба си на сигурно място.

— Сега вече можем да тръгваме! — обяви тя.

ОСМА ГЛАВА

Зорган не беше подготвен за това, че Сребърната фея също може да чете мислите му.

— Хм! — мърмореше си той, — подценил съм магическите й сили. В момент на невнимание й позволих да надникне в главата ми. Сега тя вече знае част от моите планове. На всяка цена *трябва* да се добера до огърлицата на Сезам!

След това магьосникът погледна в кристалното си кълбо и не можа да повярва на късмета си. Сезам и приятелката й бяха в Каризма, виждаше ги много ясно! Намираха се в Ледената страна и яздеха на гърба на една снежна мечка.

— Ха-ха! — провикна се Зорган. — Възможността да осъществя плана си се появи по-скоро, отколкото си мислех...

* * *

— Беше *толкова* страшно! — каза Мади, когато вече бяха преминали безпроблемно над пролома. Тя се обърна да погледне ледения мост, който проблясваше на лунната светлина и зейналата под него пропаст, готова да ги погълне всеки миг. Едната ръка на Мади бе обвита около кръста на Сезам, а другата държеше стъкленото ковчеже с трите кристала. Сезам се обърна и кимна.

— Да! — съгласи се тя. — Радвам се, че всичко свърши.

Бузите ѝ горяха от вечерния студ. Тя погледна към двете луни, които се носеха по небето.

— Ще успеем ли да стигнем навреме, Карвиг?

— Ще се постарая — отвърна снежната мечка.

Карвиг бе настоял да отнесе търсачките обратно до портата. Познаваше пътя като собствените си лапи и докато пътуваха, мечокът говореше:

— Искам да помогна на Ледената дама. Колкото по-скоро вълшебните талисмани се съберат заедно, толкова по-добре! От това зависи животът на всички ни! Докато не настъпи този ден, над любимата ми Ледена страна е надвиснала опасност от пълно унищожение. Гррр! Защо не мога да впия зъби в онзи проклет магьосник, който започна цялата тази история...

— Имаш предвид Зорган ли? — попита Сезам.

Тя зарови и двете си ръце в гъстата козина на Карвиг, която имаше мирис на мускус.

Карвиг изсумтя с отвращение.

— Същият — отвърна той. — Ха! Знам аз една история за него!

— Разкажи я — подкани го Мади. — Много ще ни бъде интересно да я чуем!

— Случи се през една лунна нощ — започна мечокът. — Беше през есента, през меде арез. Първият сняг вече беше паднал, а двете луни разливаха синкаво-сребрилата си светлина наоколо. Идеална нощ за лов! Аз се отправих към гората с надеждата да надуша следата на нещо за вечеря. След малко зърнах приятелката ми Талиск — тя е ноктоклъв^[1]. Носеше се из небето.

— Прощавай — обади се Сезам, — какво е ноктоклъв?

— Птица със снежнобели криле — отвърна Карвиг. — Очите на Талиск са толкова остри, че може да види как помръдвам мустак. Не пропуска нищо! Аз не можах да открия нищо в гората, така че вървах, докато стигнах до границите на Ледената страна. И тогава я видях.

— Какво видя? — обади се Мади.

— Черната кула — отвърна Карвиг. — Издигаше се над земята, като кобра, която се готви за удар. От самия ѝ връх Зорган хвърли над земята нещо, което ми заприлича на множество звезди. Знаех, че това е Зорган, защото майка ми беше разказвала истории за него още когато бях малко мече. Една от историите беше за Небесните танцьори. Така наричаме ние проблясващите в зимната нощ небесни светлини на сиянието. Вие видяхте ли ги?

— Да — отговори Сезам. — Великолепни са.

— Е — продължи Карвиг, — майка ми казваше всеки път, когато ги видя, да си мисля за Зорган и за това, как той пръска над Каризма заклинанията си от върха на черната кула. Така магьосникът искал да изпие красотата на Небесните танцьори, за да прибави още магически сили към онези, които и без това вече имал. Затова, когато онази нощ го видях да пръска звезди над земята, си помислих: „А, Зорган прави някаква магия. По-добре да внимавам!“ Чак по-късно разбрах грешката си. Пръснатите светлинки не са били звезди. Това са били талисманите!

— О! — възкликна Сезам. — Значи затова са се изгубили! Но защо Зорган ги е изхвърлил?

Карвиг изръмжа.

— Добър въпрос — отбеляза той. — Само Зорган знае отговора обаче.

— Как разбра, че онова, което си видял, *наистина* са били талисманите? — попита Мади.

— Срегнах Талиск на път за вкъщи — обясни мечокът. — Вече и двамата бяхме уловили плячка, бяхме се нахранили и имахме време

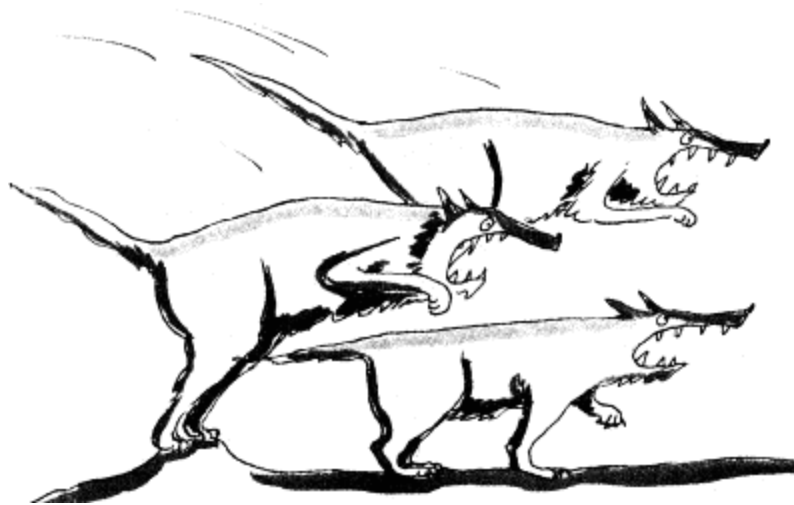
да си побъбрим. Тя ми каза, че е преброила тринайсет сребърни талисмана, които се разхвърчали над Каризма като падащи звезди!

Мади простена.

— Нищо чудно, че е толкова трудно да се намерят! — каза тя.

Сезам се сети, че талисманът-снежинка лежи в безопасност в джоба ѝ.

— Но ние *ще* ги намерим, въпреки всичко! — каза тя уверено.

Зверовете ги изненадаха. Изскочиха сякаш от нищото, очите им бяха аленочервени като нажежени въглени и надаваха пронизителен вой, който цепеше въздуха.

— Виещите^[2]! — изръмжа Карвиг. — Трябваше да се досетя. Дръжте се здраво!

Виещите бяха три, всичките женски — най-безжалостните ловци в глутницата. За миг те спряха и клекнаха, загледани в снежната мечка, която крачеше отмерено към тях през преспите. Храната не достигаше и виещите бяха гладни! Мечокът беше огромен, но трите прецениха, че ще могат да се справят с него. А когато моментът настъпи, те *скочиха*!

Сезам и Мади изпищяха, когато водачката се хвърли към гърлото на Карвиг. Стиснаха здраво козината му, а той отстъпи назад и замахна страшно със стоманеносините си нокти, които запратиха виещата далеч настрани. Другите две се въртяха край мечока, опитваха се да го объркат. Изведнъж едната излетя напред и се впи в задната му лапа, а Сезам ритна с крак толкова надалеч, колкото можеше. Улучи виещата право по носа — *цан!* — и тя падна назад със скимтене. Междувременно Мади се опитваше да прогони третата по най-добрия начин, който ѝ идваше наум.

— Махай се! Къш! Къш!

КЪЪШШ!

Гневът на Карвиг от това, че бяха посмели да го нападнат, само увеличи силата му. Той изръмжа и помете и трите виещи едновременно, като ги блъсна страшно с лапа. Беше непобедим. На виещите не им трябваше много време да установят, че не могат да се мерят с мечока, и те с писъци и лай побягнаха към бърлогите си, за да си ближат раните.

— Ура! — извикаха Сезам и Мади.

— Не мисля, че ще ни безпокоят повече — каза Карвиг. — Хайде да вървим. Почти стигнахме!

Сезам погледна часовника си. Оставаха още пет минути до срещата на луните!

[1] Вид орел. Великолепна птица, живее в планината Снежинка в Ледената страна на Каризма. — Б.пр. ↑

[2] Хищни и зли диви кучета, подобни на вълци, наречени така заради пронизителния вой, който издават, когато нападат плячката си. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

В работилницата си в подножието на Щастливата планина Сребърната фея запали суха клонка от мистика^[1].

Скоро въздухът се изпълни с нежно ухание, което я успокои. След битката, която бе водила със Зорган в съзнанието си, мислите ѝ препускаха неконтролируемо. Имаше лошо предчувствие, тъй като знаеше, че търсачките са в голяма опасност. От мисълта какво може да се случи, ако плановете на Зорган успеят, ледени иглички пълзяха по кожата ѝ.

— *Трябва да помогна на Сезам* — каза Сребърната фея и постави връхчетата на пръстите си върху слепоочията си. Затвори очи, концентрира се и насочи енергията си към Сезам и нейната сребърна огърлица. После промърмори в полутранс: — Само ако можем да я достигна... Дали магическите ми сили са достатъчни? Трябва да проверя...

* * *

Междувременно Зорган продължаваше да следи търсачките през мощния си телескоп. Търпеливо изчакваше най-подходящия момент за нападение. Тогава, неочаквано и за самия него, виещите се нахвърлиха върху мечока и магьосникът примря от щастие.

— Спала! — възкликна той и отстъпи встрани от телескопа, готов да планира следващия си ход. Феята Дина стоеше нащрек, готова да изпълни заповедите му.

— Тия мръсни животни бързо ще се разправят с мечока — промърмори Зорган, като потриваше ръце от удоволствие. — А след това търсачките ще трябва да стигнат до портата пеша.

Той се обърна и хвърли на Дина изпепеляващ поглед.

— Ще имаш достатъчно време да откраднеш огърлицата на Сезам!

— Да, господарю! — отвърна Дина, а очите ѝ заблестяха от желание да му угоди. Нямаше търпение да се заеме с мисията си. —

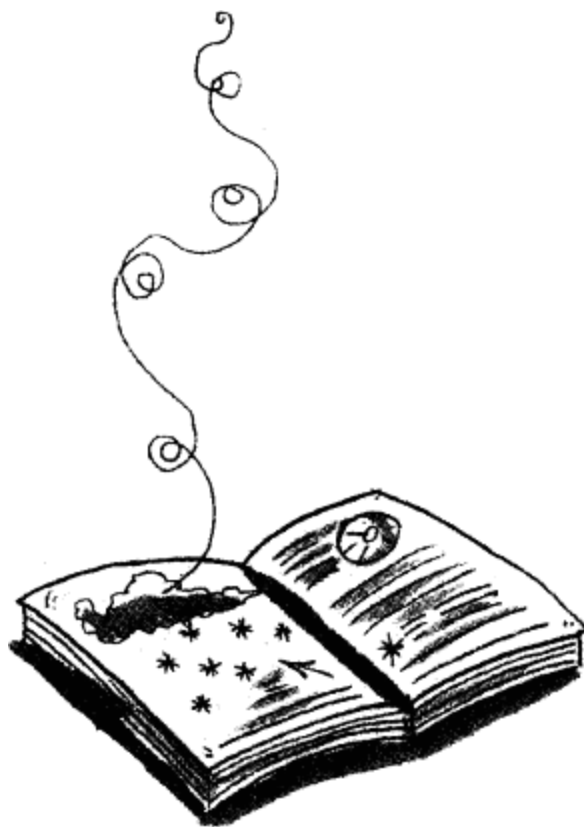
Оставете Сезам Браун на мен...

— Чакай! — извика магьосникът и отново долепи око до телескопа. Точно навреме, за да види как виещите панически бягат от мечката.

— Блац! — изруга той. — Снежният мечок е по-силен, отколкото си мислех. Трябва да направим нещо, за да попречим на Сезам да стигне до портата навреме. Дина, тръгвай веднага! Донеси ми огърлицата. Горко ти, ако се провалиш!

Дина отлетя, а Зорган отвори дебелия „Книга за черни заклинания върху климата“ и трескаво я запрелиства. Откри подходящото заклинание, пое дълбоко дъх и бавно започна:

„Елате, о, леден сняг и зла вихрушка...“

Ледената дама тревожно чакаше завръщането на търсачките. Знаеше какъв страшен риск бяха поели, за да я спасят. Чудеше се дали са успели да открият кристалите. А дори да ги бяха открили, дали щяха да се върнат навреме? Силите ѝ бързо намаляваха. Непрестанното *кап-кап-кап* на водните ѝ сълзи я бе изтощило и с всяка капчица, която се стичаше по страните ѝ. Ледената дама ставаше все

по-слаба. Когато обаче видя момичетата бързо да приближават портата на гърба на Карвиг, надеждите ѝ, които бяха на път също да се стопят, се върнаха.

След миг Дамата чу как Сезам я вика по име и видя Мади да държи ковчезето с кристалите! Търсачките бяха толкова близо, че Ледената дама *чувстваше* през стъклото студа, който лъхаше от вълшебните кристали.

Изведнъж, от безоблачното и чисто нощно небе духна смразяващ вятър, който завихри снега в зловеща буря!

Когато Ледената дама отново вдигна очи, Сезам, Мади и мечокът бяха изчезнали в непроницаемата бяла ледена мъгла.

Снежната буря, пратена от Зорган, връхлетя с такава сила, че снежният мечок спря крачките си. Едва виждаше лапите си!

— Преживял съм много лоши бури — изръмжа той, — но не и толкова страшна!

— Ох! Боли! — изписка Мади, когато куп заскрежени късчета я блъснаха в лицето.

— Нищо не виждам! — извика Сезам, надвиквайки виенето на вятъра.

В следващия миг от ледената мъгла изскочи Дина, а стоманените ѝ крилца бръмчаха като разгневена пчела. Острите ѝ очички веднага забелязаха огърлицата на Сезам и феята се хвърли напред, за да я сграбчи. Преди Сезам да усети какво става, нещо силно я дръпна и огърлицата стегна шията ѝ.

— Какво ста... — започна момичето.

— Ооох! — изпищя Дина. — *Колко е гореща!*

Сезам се взря напред през вихреците се снежинки, опитвайки се да види кой я напада. В този миг зърна феята с огненочервена коса, която духаше върху изгорените си пръстчета.

— Дина! — възкликна Сезам.

Първата ѝ мисъл беше да запази талисмана и тя го притисна здраво в джоба си. Вече два пъти бе имала лошия късмет да се сблъска с Дина и знаеше колко е упорита: феята се бе опитала да ѝ отнеме

талисмана-подкова, както и талисмана-котка. В този миг Дина се хвърли отново към шията ѝ и Сезам разбра, че тя се цели в огърлицата. При предишното приключение в Каризма другата фея на Зорган, Никс, също се бе опитала да ѝ я вземе. „Колко странно“, помисли Сезам, като едновременно се бранеше с всички сили. Дина отново хвана огърлицата и за втори път отхвъркна назад, пищейки от болка. Фейта бе объркана. Огърлицата на Сезам грееше нажежена до червено! Страшно пареше! „Трябва да я взема!“, помисли Дина. Заплахите на Зорган звучаха в ушите ѝ: „Горко ти, ако се провалиш!“. Тя полетя за трети път към Сезам и закреця с пълно гърло:

— Дай ми огърлицата! Господарят Зорган *трябва* да я има на всяка цена!

Но този път Сезам беше готова. Тя стисна здраво огърлицата с медальона, в който бяха скрити снимките на родителите ѝ, и нямаше да го пусне за нищо на света.

Усети медальона гладък и топъл в ръката си и това ѝ вдъхна кураж, сякаш майка ѝ и татко ѝ бяха до нея. Просто *усещаше* присъствието им!

— Е, кажи на Зорган, че няма да получи огърлицата ми! —
извика Сезам.

И блъсна Дина настрани.

[1] Ароматно растение, характерно за Каризма. Когато се запалят,
сухите ѝ цветчета издават сладък аромат. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Сезам се бореше с Дина, Мади и снежният мечок успяха да проправят път до портата. Помогна им един странен обрат на събитията.

В мига, в който Дина за първи път се хвърли към огърлицата на Сезам, Мади забеляза, че кристалите започнаха да се променят. Засветиха и започнаха да стават все по-ярки и по-ярки, докато я заслепиха с леденосинята си красота.

— Фантастично! — възкликна тя. — Кристалите ни показват пътя към портата!

Мади се смъкна от гърба на Карвиг, стиснала ковчето.

— Хайде! — обърна се тя към мечока. — Трябва да побързаме.

Кристалите грееха и осветяваха пътека през вилнеещата снежна буря и когато момичетата и мечокът стигнаха до портата, всичко изведнъж се промени. Сезам избута Дина настрани и също скочи на земята. Имаше време точно колкото да прегърне Карвиг за благодарност и да прошепне нещо в ухото му. После двете с Мади хукнаха към портата.

— Благодаря ви! — каза Ледената дама, когато Мади ѝ подаде ковчето. После отвори капака, а кристалите се пръснаха на снежен прах, който я обви цялата в искряща мъгла. Стана *толкова* студено, че

момичетата не можеха да си поемат дъх, но прекрасната дама спря да се топи. Тя погледна търсачките с грейнало лице и отвори портата, за да преминат.

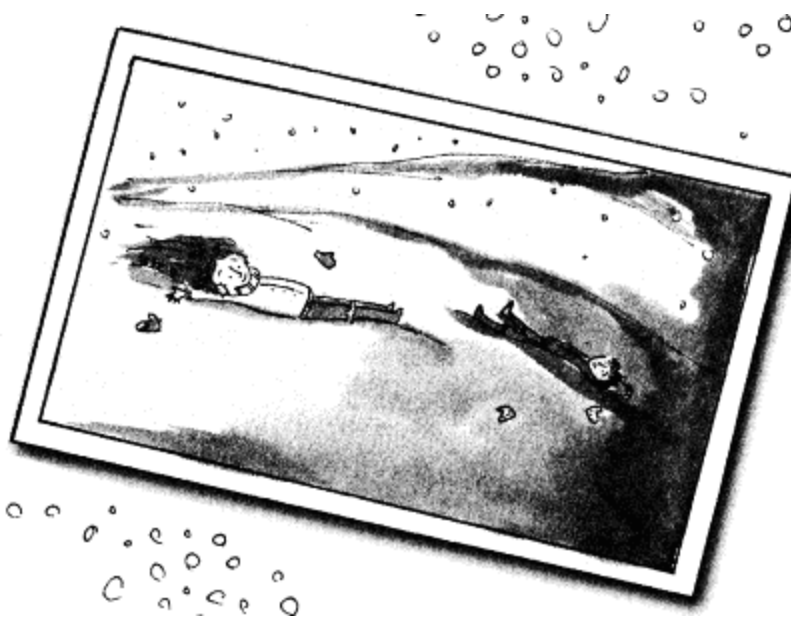
— Намерихте ли талисмана-снежинка? — попита тя.

Сезам потупа джоба си.

— Да! — отвърна тя, а очите ѝ блестяха радост.

— Бях сигурна, че ще успеете — отвърна Ледената дама с тайнствена усмивка. — Хайде сега, бързайте. Време е да си вървите. До правда, търсачки на талисмани! Върнете се скоро!

Сезам и Мади пропаднаха в облак от снежен прах в мига, в който двете луни на Каризма застанаха точно една върху друга. Последното нещо, което чува, беше ревът на снежния мечок Карвиг, който беше запратил Дина нанякъде само със силата на горещия си дъх!

Момичетата паднаха в прясната със звучно *туп!* Огледаха се и видяха надвесения над тях Ник. Той тъкмо им беше направил снимка.

— Супер! — възкликна той. — Тази е отлична за първа страница.

Сезам се изправи с усилие на крака. Беше малко замаяна.

— В никакъв случай, татко! — каза тя. — *Така* се изложихме!

— Да, изложихме се — обади се Мади. Нейната глава също се въртеше.

— Изчезнахте ми от погледа за миг — продължи Ник и обърна фотоапарата, за да им покаже снимката. — Много дълбока пряспа!

Както и да е, време е да тръгваме за вкъщи. Стига ви толкова сняг за днес.

Сезам и Мади се спогледаха. Само ако Ник знаеше какво прекрасно приключение бяха преживели току-що!

После закараха Мади до дома ѝ и се прибраха. Останала сама в стаята си, Сезам извади безценната сребърна снежинка от джоба си и се загледа в изящната изработка. През главата ѝ преминаха картини от Ледената страна.

— Заслужаваше си! — каза тя на Алфи и отвори кутията за бижута. Внимателно сложи блестящата снежинка при гривната и другите талисмани и плътно затвори капака.

— Вече знам повече неща за талисманите — каза си тя. — Нямам търпение да се върна и да открия и останалите! Нали разбираш, Алфи, страшно важно е талисманите да се съберат заедно! Загубили са се и сега в Каризма се случват кошмарни неща. За всичко е виновен онзи ужасен магьосник Зорган. Не мога да *повярвам*, че е изхвърлил талисманите!

Когато произнесе името на магьосника, Сезам се сети как се бореше с Дина. За втори път феите на Зорган се опитваха да вземат огърлицата ѝ. Тя беше притрябвала за нещо на господаря им, но за какво? Странно, как изгори пръстите на феята, когато тя беше посегнала да я вземе... Сезам откряна капака и пусна огърлицата при гривната и талисманите.

Когато легна на дъното, медальонът внезапно се разтвори сам и Сезам видя малките снимки на родителите си, които ѝ се усмихваха. Момичето ги загледа с любов. Толкова обичаше татко си, но майка ѝ много ѝ липсваше. Помисли колко красива е била Попи, после нежно затвори медальона. Той беше най-голямото ѝ съкровище.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сребърната фея се приближи до прозореца и видя двете луни, които тъкмо се разминаваха.

— Квисто! — възкликна тя. — Срещата на луните! Какви ли странни неща са се случили под вашата нежна светлина тази нощ?

Тя се отдалечи от прозореца, обърна се и погледна към тринайсетте магически свещи. Въздъхна с облекчение.

— Едно нещо е сигурно — каза си Сребърната фея, — талисманът-снежинка е бил намерен!

Пламъкът на свещта, наречена на снежинката, беше угаснал. Горяха само шест свещи: подобно на малки пламъчета на надеждата, чакащи и техните талисмани да бъдат открити.

Сребърната фея се замисли за изтощителната среща със Зорган сутринта.

— Предотвратих опита му да узнае къде Сезам крие намерените талисмани — помисли тя. — Горко ни, ако той разбере за кутията за бижута! Няма да се спре пред нищо, за да я докопа. Още по-страшно щеше да стане, ако се беше добрал до огърлицата на търсачката...

По гърба ѝ преминаха тръпки. Последствията бяха твърде ужасни, за да мисли за тях. Успокояваше я мисълта, че бе помогнала на Сезам, беше я защитила, поне този път. Позволи си да се усмихне от задоволство, когато си представи изненадата на Дина в мига, в който бе изгорила пръстите си на огърлицата.

„Може би малката фея на Зорган няма да се старае толкова следващия път“, помисли феята. Дълбоко в себе си обаче тя се боеше, че следващ път все пак щеше да има и че Сезам оставаше в голяма опасност, ако реши да продължи мисията си.

Но това е друга история! Тя трябва да бъде разказана друг път.

Издание:

Ейми Трий. Вълшебните кристали

Английска. Първо издание

ИК „Ентусиаст“, София, 2009

Редактор: Мария Чунчева

Илюстрации: Гуен Милард

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-954-8657-37-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.